

«Що п'ять верстов — то й коршомка,
Нічого й лічити,
Бо п'ять верстов як проїдеш,
Треба й відпочити.

Ото їдуть із ярмарку
Двоє господарів,
У кожного віз порядний,
Воликів по парі.

Їдуть собі помаленьку,
Грошенята мають,
Полягали на соломі —
Та й думу гадають.

Далі їден пробудився
З глибокої думи,
Повернувся на соломі.
«Чи спиш,— каже,— куме?»

«Що говориш?» — другий каже.
«Чи спиш, я питаю».
«Та не сплю ще,— каже,— куме,
Тільки що дрімаю!»

«Не дрімай же на годину
Та глянь против неба,
Скільки б верстов так до неба
Проїхати треба?»

«Та бог його святий знає
І добрії люди...

Я думаю, що не більше,
Як п'ять верстов, буде».

«Гуттю, куме!.. Та се баба
Тобі набрехала...
Та якби п'ять верстов було,
Там коршма б стояла!»